

การจัดเก็บและ การใช้ดีเอ็นเอผู้กระทำผิดในประเทศ
สหรัฐอเมริกา: กรณีศึกษาสำหรับประเทศไทย

พลอยไพลิน บุญราชศักดิ์

การจัดเก็บและการใช้ดีเอ็นเอผู้กระทำผิดในประเทศสหรัฐอเมริกา:
กรณีศึกษาสำหรับประเทศไทย
Collection and using of DNA identification information from
offenders in the US : The case study for Thailand

พลอยไพลิน บุญธวัชศักดิ์*
Ploypailin Boonthawatsak

บทคัดย่อ

การจัดทำระบบข้อมูลสารพันธุกรรม (Deoxyribonucleic acid หรือ DNA) ของผู้กระทำผิดในประเทศสหรัฐอเมริกาได้เริ่มขึ้นตั้งแต่ในช่วงปี 1970 โดยเริ่มมีการเก็บดีเอ็นเอจากผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศและความรุนแรงก่อน ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ให้ความสำคัญกับการป้องกันผู้กระทำผิดหลบหนี การกระทำผิดซ้ำ ดังนั้น ในปี 1994 สภาคองเกรสจึงได้ออกกฎหมายรับรองการเก็บดีเอ็นเอของผู้ต้องขัง นอกจากนี้ กฎหมายบางฉบับ เช่น กฎหมายพักการลงโทษได้กำหนดเงื่อนไขให้สามารถปล่อยตัวนักโทษออกมาได้ก่อนกำหนดหากเข้าเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนด ส่งผลให้ประชาชนเกิดความหวั่นเกรงว่านักโทษที่ได้รับ การปล่อยตัวจะกระทำผิดซ้ำอีกในภายหลัง อีกทั้งยังกระทบต่อความเชื่อมั่นในหน่วยงานของรัฐ และจะมีมาตรการป้องกันภัยอันตรายอันอาจเกิดขึ้นจากบุคคลเหล่านี้ได้ตีเพียงใด คนในสังคมจึงได้แค่คาดหวังว่าระบบการติดตามตรวจสอบความประพฤติของผู้ต้องขังรวมถึงอดีตผู้ต้องขังที่มีประวัติการก่ออาชญากรรมอยู่บ่อยครั้ง จะช่วยให้เจ้าหน้าที่ของรัฐสามารถกำกับดูแลพฤติกรรมและความเคลื่อนไหวของผู้ต้องขังได้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามีการเก็บข้อมูลดีเอ็นเอและข้อมูลของผู้ต้องขัง แม้จะพบเพียงซากชิ้นส่วนในที่เกิดเหตุก็สามารถระบุตัวบุคคลได้ ผลจากการส่งเสริมในเรื่องดังกล่าวทำให้ประเทศสหรัฐอเมริกาได้นำระบบจัดทำระบบข้อมูลสารพันธุกรรม (DNA) ของผู้กระทำผิดมาบัญญัติรองรับไว้ในกฎหมายพร้อมกับส่งเสริมให้เป็นนโยบายหลักของประเทศในการปกป้องพลเมืองของตนจากอันตรายที่อาจเกิดจากอาชญากรเหล่านี้ แม้ว่าการเก็บสารพันธุกรรม (DNA) จะถือเป็นความก้าวหน้าที่ทาง

---

*นิติกรปฏิบัติการ กรมราชทัณฑ์, นักเรียนทุนรัฐบาลเพื่อตั้งดูตผู้มีศักยภาพสูงฯ (UIS), LL.M. in Criminal Justice and Human Rights, University of Aberdeen, Scotland, UK.

วิทยาการของกระบวนการยุติธรรม แต่อย่างไรก็ตามการมีบทบัญญัติที่ครอบคลุมการจับกุม และใช้สารพันธุกรรม (DNA) ของผู้ต้องขังหรือผู้ที่พ้นโทษแล้วที่ชัดเจนเป็นเรื่องที่ต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ โดยเฉพาะประเด็นเรื่องสิทธิมนุษยชน เพราะในทางปฏิบัติการเก็บสารพันธุกรรม (DNA) มีข้อที่ต้องพิจารณาอย่างละเอียดถึงผลดี-ผลเสีย และความคุ้มค่าในระยะยาว ซึ่งหากประเทศไทยได้มีบทบัญญัติในเรื่องนี้ ต้องมีวิธีการจับกุมและใช้สารพันธุกรรม (DNA) อย่างระมัดระวัง

Abstract

In 1970, the states in the US began enacting laws that required collecting DNA samples from sex and violence offenders. As the US focus on the prevention of escape and recidivism, in 1994, Congress enacted legislation to authorize the creation of a national DNA database, as a powerful tool for law enforcement and investigations. According to parole law, the prisoners might be released with condition before completing their sentencing. As a result, people require the measures for preventing recidivism. More importantly, the creating DNA database of offenders would be crime-solving tool for the police and prosecutors. Now, the US has law enforcement agencies and DNA profiling of offenders which can be used to link criminals or suspects to unsolved crimes and to prevent recidivism. Despite, DNA identification has moved on an experimental technique to an established crime-solving tool for police and prosecutors in criminal justice system. However, the enactment of collection and use of DNA identification information from offenders act should be viewed as a balancing act between human rights, civil liberties, and privacy and security.

คำสำคัญ: การระบุตัวบุคคลด้วยสารพันธุกรรม ผู้ต้องขัง กระบวนการยุติธรรมทางอาญา

Keywords: DNA identification, inmates, criminal justice

1. บทนำ

อัตราการเกิดอาชญากรรมที่เพิ่มสูงขึ้นเป็นการคุกคามความปลอดภัยของประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันนี้ อัตราการเกิดอาชญากรรมจากผู้กระทำผิดซ้ำได้ทวีความรุนแรงและความถี่ขึ้น เห็นได้จากจำนวนคดีที่ตำรวจรับแจ้งความเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม 900,000 คดี ผู้ต้องหาถูกศาลพิพากษาลงโทษกว่า 700,000 คน และในจำนวนนี้ถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำกว่า 300,000 คน¹ นอกจากนี้ ประชาชนส่วนใหญ่ยังมีความหวาดกลัวผู้ต้องขังที่เพิ่งพ้นโทษ เนื่องจากปัญหาการกระทำผิดซ้ำ โดยจากการสำรวจของสำนักกิจการยุติธรรมร่วมกับโรงเรียนนายร้อยตำรวจ พบว่า ผู้ต้องขังที่พ้นโทษจากเรือนจำภายในระยะเวลา 3 ปี มีอัตราการกลับมามีการกระทำผิดซ้ำอีกร้อยละ 35.8 โดยเฉพาะคดียาเสพติด²

ปัญหานี้มิได้เกิดขึ้นเฉพาะในประเทศไทยแต่เป็นปัญหาที่ลุกลามไปทั่วโลก โดยเฉพาะในประเทศตะวันตกได้ตระหนักถึงผลเสียหายที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรมของผู้กระทำผิดซ้ำ และได้พัฒนามาตรการต่าง ๆ ขึ้นเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมดังกล่าว เช่น การเยียวยาและปรับปรุงความประพฤติของนักโทษในเรือนจำ การแจ้งเตือนภัยแก่สังคม การจัดทำระบบข้อมูลสารพันธุกรรม (DNA) ของผู้กระทำผิด³ เป็นต้น

มาตรการตามที่กล่าวมาข้างต้นนั้นมีส่วนช่วยลดการเกิดอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคมได้ แต่มาตรการที่ถือเป็นเรื่องท้าทายสำหรับประเทศไทยในขณะนี้ก็คือ “การจัดเก็บสารพันธุกรรม (DNA) ผู้ต้องขัง” การจัดเก็บสารพันธุกรรม (DNA) ผู้ต้องขังเป็นการบันทึกข้อมูลเอกลักษณ์บุคคลพร้อมประวัติทางอาชญากรรมของผู้ที่ถูกตัดสินว่ามีความผิด หรือผู้ที่ถูกปล่อยตัวเมื่อพ้นโทษแล้ว เป็นมาตรการที่หลายประเทศพิจารณาแล้วเห็นว่านี้จะช่วยให้เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถติดตามและจับกุมผู้กระทำผิดได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น และเป็นการลดความเสี่ยงที่ผู้ต้องขังที่พ้นโทษแล้วจะกระทำผิดซ้ำอีก

¹ กรมราชทัณฑ์, สถิติผู้ต้องราชทัณฑ์ทั่วประเทศ [Online], available URL: <http://www.orrect.go.th/stat102/display/result.php?date=2015-08-20&Submit=%B5%A1%C5%A7>, 2015 (สิงหาคม 22).

² เดลินิวส์, เผยผลวิจัยระบุปัญหาอาชญากรรมสื่อเค้ารุนแรงขึ้น [Online], available URL: <http://www.dailynews.co.th/crime/321407>, 2015 (สิงหาคม, 22).

³ การจัดทำระบบข้อมูลสารพันธุกรรม (DNA) ของผู้กระทำผิด เป็นการเก็บประวัติเช่นเดียวกับการบันทึกประวัติอาชญากรรมโดยทั่วไป เช่น รูปพรรณและลายพิมพ์นิ้วมือ เพียงแต่เพิ่มเติมข้อมูลเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของบุคคลเพิ่มเติม คือ สารพันธุกรรมดีเอ็นเอ ซึ่งหากตรวจพบในที่เกิดเหตุก็สามารถระบุตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องได้.

แม้การจัดเก็บสารพันธุกรรม (DNA) ผู้ต้องขังอาจบรรเทาปัญหาการกระทำความผิดซ้ำในประเทศได้ แต่การนำสารพันธุกรรม (DNA) ผู้ต้องขังมาใช้ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญายังต้องคำนึงถึงความเหมาะสมในการคุ้มครองความปลอดภัยของสาธารณชนกับการเคารพสิทธิมนุษยชนของผู้ต้องขัง เพราะแม้ว่าผู้ต้องขังจะก่ออาชญากรรมที่สร้างความเสียหายแก่ชีวิตหรือร่างกายของผู้เสียหายก็ตาม แต่การจัดเก็บสารพันธุกรรม (DNA) ผู้ต้องขังในบางกรณีอาจมีผลเป็นการจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้ต้องขังได้ เช่น ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดถูกบังคับตามกฎหมายให้ต้องถูกจัดเก็บสารพันธุกรรม (DNA) ตนเอง ทำให้แม้ในภายหลังผู้กระทำความผิดจะได้รับการปล่อยตัวออกจากเรือนจำแต่ชื่อและประวัติอาชญากรรมของผู้กระทำความผิดยังคงปรากฏอยู่ในระบบทำให้การกลับคืนสู่สังคมของผู้ต้องขังเป็นไปได้ยากและคนในสังคมก็อาจไม่ไว้วางใจในพฤติกรรมของผู้ต้องขังนั้น

ในบทความนี้ ผู้เขียนจะศึกษาถึงแนวทางการจัดเก็บและการใช้สารพันธุกรรม (DNA) ของผู้กระทำความผิดในประเทศสหรัฐอเมริกา รวมทั้ง วิเคราะห์ถึงการให้ความคุ้มครองความปลอดภัยของประชาชนเปรียบเทียบกับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของผู้กระทำความผิด เพื่อเป็นแนวทางกรณีศึกษาให้กับประเทศไทยตามที่จะกล่าวต่อไป

2. การจัดเก็บสารพันธุกรรม (DNA) ของผู้ต้องขังในประเทศสหรัฐอเมริกา

ในปัจจุบันนี้หลายประเทศได้จัดเก็บสารพันธุกรรม (DNA) ผู้กระทำความผิด เพื่อป้องกันและลดจำนวนการเกิดอาชญากรรมในสังคม ทั้งนี้ มีหลายประเทศ อาทิ สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร ฝรั่งเศส จีน มาเลเซีย สิงคโปร์ ฮองกง เกาหลีใต้ ไต้หวัน และญี่ปุ่น⁴ ได้ออกกฎหมายรองรับ และมีการจัดทำข้อมูลดีเอ็นเอแห่งชาติ อย่างไรก็ตาม บทความนี้จะศึกษาเฉพาะการจัดทำระบบข้อมูลสารพันธุกรรม (DNA) ของผู้กระทำความผิดในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งถือเป็นประเทศต้นแบบของการจัดทำระบบนี้⁵

---

⁴ASTV ผู้จัดการรายวัน, ผุด! ศูนย์ DNA แห่งชาติยุติธรรมจับมือ “เอฟบีไอ” [Online], available URL: <http://www.manager.co.th/daily/viewnews.aspx?NewsID=9550000144340>, 2015 (สิงหาคม, 22).

⁵Kenneth Jost, “DNA databases: Does expanding them threaten civil liberties?” *The CQ Researcher* 9, 20 (May 1999): 449-472.

2.1 ภาพรวมของการจัดเก็บสารพันธุกรรม (DNA) ผู้กระทำผิดในประเทศสหรัฐอเมริกา

สารพันธุกรรม (Deoxyribonucleic acid หรือ DNA) คือโครงสร้างพื้นฐานของสิ่งมีชีวิตที่สามารถถ่ายทอดไปยังรุ่นลูกหลานได้ แต่มีตัวแปรบางตัวแปรจำนวนหนึ่งของดีเอ็นเอที่ทำให้เราดูแตกต่างจากคนอื่น ๆ เพราะอย่างนี้ดีเอ็นเอจึงสามารถใช้ในการพิสูจน์เอกลักษณ์ของบุคคลได้ (ยกเว้นแฝดแท้ที่จะมีดีเอ็นเอเหมือนกัน) ดังนั้น ในทางนิติวิทยาศาสตร์จึงใช้หลักฐานทางดีเอ็นเอพิสูจน์ผู้กระทำผิดที่ได้ทิ้งร่องรอยดีเอ็นเอของตนเองไว้ที่เกิดเหตุ โดยดีเอ็นเอสามารถสกัดได้จากหลายแหล่งในร่างกาย เช่น เส้นผม กระจก ฟัน น้ำลาย และเลือด เป็นต้น

ต้นปี ค.ศ. 1980 ประเทศสหรัฐอเมริกาเริ่มออกกฎหมายเพื่อเก็บตัวอย่างดีเอ็นเอจากผู้กระทำผิดที่ถูกพิพากษาลงโทษในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศและอาชญากรรมรุนแรง ตัวอย่างที่เก็บได้จากผู้ต้องขังจะถูกนำมาวิเคราะห์ และประวัติของผู้ต้องขังจะถูกบันทึกในฐานข้อมูลดีเอ็นเอแห่งชาติ ในขณะที่เดียวกันที่ห้องปฏิบัติการทดลองของสำนักงานสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกา (FBI) ได้ออกข้อแนะนำสำหรับการวิเคราะห์ดีเอ็นเอในห้องปฏิบัติการเพื่อใช้ประโยชน์ในงานนิติวิทยาศาสตร์⁶ ซึ่งข้อแนะนำดังกล่าวได้เป็นมาตรฐานในการประกันการเก็บฐานข้อมูลดีเอ็นเออย่างมีประสิทธิภาพ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาจึงได้ริเริ่มใช้ประโยชน์จากการวิเคราะห์ดีเอ็นเอมากขึ้นในการสืบสวนและไต่สวนคดีอาญา และในปี 1994 สภาคองเกรสได้ออกกฎหมายรับรองการสร้างฐานข้อมูลดีเอ็นเอแห่งชาติขึ้น

กฎหมายกลางของสหรัฐอเมริกา (Federal law 42 U.S.C §14132(a)) ได้ให้อำนาจ FBI ในการจัดการและเก็บฐานข้อมูลดีเอ็นเอแห่งชาติ ซึ่งเป็นข้อมูลดีเอ็นเอจากตัวอย่าง (samples) ที่เก็บได้จากบุคคลภายใต้กฎหมายที่อนุญาตให้เก็บได้และตัวอย่าง (samples) ที่เก็บได้จากสถานที่เกิดเหตุ สามารถนำมาเปรียบเทียบกันและนำไปสู่การสืบสวนคดีอาญาได้ ในประเทศสหรัฐอเมริกาคำหนดให้ FBI เป็นผู้รับผิดชอบข้อมูลของผู้กระทำผิด (แต่บางประเทศอาจกำหนดให้มีหน่วยงานภายในที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดหลายหน่วยงาน หรืออาจมีหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบเพียงหน่วยงานเดียว เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ) ประเทศสหรัฐอเมริกานำระบบนี้มาใช้บังคับทั้งกับผู้กระทำผิดที่ถูกปล่อยตัวแล้วและที่ใกล้จะถึงกำหนดปล่อยตัวเพื่อลดความเสี่ยงที่นักโทษหรืออดีตนักโทษเหล่านี้จะหวนกลับมากระทำผิดซ้ำ

⁶Nathan James, “DNA Testing in Criminal Justice: Background, Current Law, Grants, and Issues,” *Congressional Research Service* 2 (December 2012): 2-41.

อย่างไรก็ตาม มีบางประเทศไม่เห็นด้วยในการนำหลักการดังกล่าวมาบัญญัติไว้ในกฎหมาย เช่น ประเทศในสหภาพยุโรป ยังคงคัดค้านการจัดเก็บสารพันธุกรรม (DNA) ผู้กระทำผิดเนื่องจากกังวลถึงระยะเวลาของการจัดเก็บสารพันธุกรรม (DNA) ผู้กระทำผิดซึ่งหากมีผลตลอดชีวิตของผู้กระทำผิดอาจขัดกับกฎหมายว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและอาจทำให้คนในสังคมยังคงมีทัศนคติในแง่ลบต่อผู้ที่เคยกระทำผิด และดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างยากลำบาก แม้บุคคลเหล่านี้จะพ้นโทษมาแล้ว⁷

ขอบเขตการใช้ฐานข้อมูลดีเอ็นเอมีความชัดเจนมากขึ้นเมื่อได้มีการออกกฎหมาย “The Violence Against Women and Department of Justice Reauthorization Act of 2005” (P.L. 109-162) ซึ่งเพิ่มอำนาจในการเก็บข้อมูลดีเอ็นเอของผู้ถูกจับในความผิดต่อรัฐ อย่างไรก็ตาม มีความกังวลเกี่ยวกับภาระงานที่ต้องเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลดีเอ็นเอจำนวนมาก และการเข้าถึงฐานข้อมูลดีเอ็นเอของผู้ต้องขังที่พ้นโทษแล้วเหล่านั้น นอกจากนี้ ยังมีข้อแนะนำเกี่ยวกับการใช้ดีเอ็นเอในกระบวนการยุติธรรม ดังนี้ ประการที่หนึ่ง การใช้ฐานข้อมูล ดีเอ็นเอควรจะใช้ในกรณีการสืบหาพฤติกรรมการกระทำผิดที่คล้ายกันของผู้ต้องสงสัย ประการที่สอง กรณีชุดตรวจสำเร็จรูปในการเก็บพยานหลักฐานเกี่ยวกับการทำร้ายทางเพศควรได้มาตรฐาน และประการสุดท้าย ควรมีองค์กรที่เป็นมาตรฐานแห่งชาติที่เชื่อถือได้สำหรับห้องปฏิบัติการทางนิติวิทยาศาสตร์

ในช่วงเริ่มต้น การเก็บสารพันธุกรรม (DNA) ถูกสร้างขึ้นเพื่อลดการกระทำผิดทางเพศซ้ำอีก รัฐบาลประสงค์ที่จะใช้ประโยชน์จากฐานข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศปกป้องและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจากการถูกละเมิดหรือคุกคามทางเพศ ต่อมาประเทศสหรัฐอเมริกาก็ได้บัญญัติกฎหมายว่าด้วยการขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศในสหรัฐอเมริกาขึ้น เรียกว่า “Sex Offender Registration and Notification Act (SORNA)”⁸ ซึ่งมาตรา 2250 กำหนดให้ผู้กระทำผิดทางเพศต้องลงทะเบียนและแจ้งข้อมูลของตนให้เป็นปัจจุบันเสมอ หากฝ่าฝืนจะมีความผิดและถูกลงโทษโดยอาจถูกปรับและจำคุกตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป นอกจากนี้ หากจงใจที่จะไม่แจ้งข้อมูลของตนเองให้เป็นปัจจุบันหรือไม่ลงทะเบียน แล้วได้

---

⁷ วารินทร์ รัตนวิบูลย์สม, การขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศ: พิจารณาในมิติของความร่วมมือระหว่างประเทศ (Sex offender register in the context of international cooperation) [Online], available URL: <http://www.pub-law.net/publaw/view.aspx?id=1891>, 2015 (สิงหาคม, 22).

⁸ Title 1 of the Adam Walsh Child Protection and Safety Act of 2006 established a comprehensive, national sex offender registration system called the Sex Offender Registration and Notification Act (SORNA).

กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศที่เป็นความผิดต่อรัฐ ผู้ที่นี้อาจถูกลงโทษจำคุกตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป ตามพระราชบัญญัตินี้ นอกจากนี้ FBI ซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบระบบดังกล่าวได้ให้เหตุผลในการจัดตั้งระบบนี้ขึ้นมาว่า ระบบการขึ้นทะเบียนผู้ต้องขังมิใช่เป็นระบบที่เพิ่มโทษแก่ผู้ต้องขังให้หนักขึ้นแต่เป็นมาตรการที่เน้นในการช่วยปกป้องคนในสังคมให้รอดพ้นจากอันตรายที่ผู้ต้องขังอาจกระทำผิดซ้ำ

อันที่จริงแล้วสหรัฐอเมริกาได้เตรียมแผนการนำระบบการขึ้นทะเบียนผู้ต้องขังมาใช้ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1980 แล้ว แต่เริ่มเป็นรูปธรรมในปี ค.ศ. 1994 ด้วยสภาองเกรสได้ออกกฎหมายรับรองการสร้างฐานข้อมูลเอนเอแห่งชาติขึ้น นอกจากนี้ กฎหมาย “Sex Offender Registration and Notification Act (SORNA)” ยังมีวัตถุประสงค์ให้ผู้กระทำผิดทางเพศต้องแจ้งข้อมูลส่วนตัวของตนต่อตำรวจรวมทั้งหากต่อมาผู้กระทำผิดย้ายถิ่นที่อยู่ก็ต้องแจ้งถิ่นที่อยู่ใหม่แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจทุกครั้งภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดด้วย ต่อมาก็ได้มีการมีกฎหมายหลายฉบับออกมาที่เกี่ยวข้องกับการติดตามตรวจสอบผู้กระทำผิด การออกกฎหมายเป็นแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้คนทั่วไปตระหนักถึงความสำคัญของความร่วมมือกันในการจัดตั้งระบบการจัดเก็บเอนเอและการขึ้นทะเบียนผู้ต้องขัง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรพิจารณาการบูรณาการทำงานร่วมกันในการปรับปรุง แลกเปลี่ยนข้อมูลทางอาญาระดับชาติ และสร้างความร่วมมือในการจัดให้มีการขึ้นทะเบียนทางอาญาระดับชาติร่วมกัน รวมทั้งร่างแผนการจัดตั้งระบบทะเบียนฐานข้อมูลทางอาญาแห่งชาติเพื่ออำนวยความสะดวกแก่หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลและสร้างฐานข้อมูลกลางร่วมกันด้วย แต่การบูรณาการทำงานและติดตั้งระบบฐานข้อมูลกลางอาจเป็นไปได้ด้วยความยากลำบาก จึงยังเป็นคำถามอยู่ว่าหน่วยงานที่รับผิดชอบจะสามารถหาวิธีการร่วมมือกันในการจัดทำฐานข้อมูลเอนเอของผู้ต้องขังได้อย่างไร

2.2 บทวิเคราะห์การขึ้นทะเบียนผู้ต้องขังในสหรัฐอเมริกา

ในทศวรรษที่ 1980 ได้ริเริ่มการขึ้นทะเบียนผู้ต้องขังในสหรัฐอเมริกาขึ้น เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของสาธารณชน สหรัฐอเมริกาให้ความสำคัญกับระบบการขึ้นทะเบียนดังกล่าวเป็นอย่างมากเนื่องจากระบบนี้ช่วยลดการเกิดอาชญากรรมและช่วยยับยั้งมิให้ผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำอีก ในระยะเริ่มแรกมีเพียงไม่กี่รัฐที่นำระบบนี้มาบังคับใช้ในรัฐของตนเอง ในปี ค.ศ. 1947 รัฐแคลิฟอร์เนียเป็นรัฐแรกที่นำระบบการขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศมาบังคับใช้ ต่อมาในปี ค.ศ. 1994 สภาองเกรสได้ผ่านความเห็นชอบกฎหมาย Jacob Wetterling Crimes Against Children and Sexually Violent Offender Registration Act หรือที่เรียกว่า Wetterling Act จากอันมีผลให้มีการจัดตั้งระบบการขึ้นทะเบียนผู้กระทำ

ผิดทางเพศในระดับสหพันธรัฐโดยเน้นผู้กระทำผิดทางเพศที่มีประวัติอาชญากรรมทางเพศจำนวนมาก

นอกเหนือจาก Wetterling Act แล้ว สหรัฐอเมริกามีกฎหมายที่สำคัญอีกฉบับหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดให้ผู้กระทำผิดทางเพศแจ้งข้อมูลของตนต่อเจ้าหน้าที่รัฐ คือ Megan's Law ซึ่งมีที่มาจากคดีฆาตกรรม Megan Kanka ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อทางเพศในรัฐนิวเจอร์ซีย์ กฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดให้ทุกรัฐในสหรัฐอเมริกาพัฒนาปรับปรุงระบบการขึ้นทะเบียนในรัฐของตนเพื่อเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างรัฐต่าง ๆ ภายในประเทศ อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี Megan's Law ได้ถูกผนวกรวมกับ Adam Walsh Child Protection and Safety Act ในปี ค.ศ. 2006 โดยได้นำ Sex Offender Registration and Notification Act (SORNA) ที่กำหนดหลักเกณฑ์ทั้งเรื่องการขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศและการแจ้งเตือนภัยแก่สาธารณชนเข้าไว้ด้วยกันด้วย

2.3 ข้อดี – ข้อเสีย ของการจัดเก็บสารพันธุกรรม (DNA) ผู้ต้องขัง

2.3.1 ข้อดีที่ควรมีการจัดเก็บดีเอ็นเอผู้ต้องขัง

(1) ประโยชน์ในการแบ่งปันหรือแลกเปลี่ยนข้อมูลของผู้กระทำผิด การเผยแพร่ข้อมูลหรือประวัติอาชญากรรมทางเพศของผู้กระทำผิดสู่สาธารณชนมีส่วนช่วยให้ประชาชนตระหนักและตื่นตัวในการป้องกันความปลอดภัยของคนในครอบครัวได้ล่วงหน้า แต่ต้องมีการควบคุมดูแลปริมาณและคุณภาพของข้อมูลที่ถูกนำออกเผยแพร่ เนื่องจากหากหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบประมาทเลินเล่อปล่อยปละละเลยให้ ข้อมูลดังกล่าวเผยแพร่โดยมิได้กั้นกรองแล้ว อาจสร้างความหวาดกลัวเกินเหตุให้แก่ประชาชนได้

(2) การป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ การจัดเก็บสารพันธุกรรม (DNA) ผู้ต้องขังอาจไม่ได้ช่วยป้องกันการก่อเหตุครั้งแรกของผู้กระทำผิด แต่ก็มีส่วนสำคัญในการยับยั้งการกระทำผิดซ้ำได้ เพราะจากประวัติผู้ต้องขังจำนวนมาก ปรากฏว่า ผู้ต้องขังได้มีประวัติอาชญากรรมติดตัวมาหลายคดีและก่อเหตุซ้ำๆ อยู่เรื่อย ๆ การจัดเก็บสารพันธุกรรม (DNA) ผู้ต้องขังจึงเป็นเครื่องเตือนใจแก่สังคมได้ว่าควรจะต้องระมัดระวัง และป้องกันตนเอง และครอบครัวให้ห่างไกลจากผู้ที่มีแนวโน้มจะก่ออาชญากรรม การมีส่วนร่วมของสังคมในการเฝ้าสังเกตการณ์พฤติกรรมของผู้ที่มีแนวโน้มจะ กระทำผิดดังกล่าวย่อมเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยป้องกันมิให้อาชญากรรมเกิดขึ้น

(3) การจัดเก็บสารพันธุกรรม (DNA) ผู้ต้องขังสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการสืบสวนสอบสวนความผิดทางอาญาและกระบวนการยุติธรรมได้ เช่น การจัดเก็บ DNA ผู้ต้องขังสามารถนำไปสู่การขยายผลการจับกุมขบวนการค้ายาเสพติดในเรือนจำ เป็นต้น

นอกจากนี้ ยังเป็นสนับสนุนการสืบสวน ลดคดีอาชญากรรม และให้ได้ข้อมูลทางวิชาการ ที่ถูกต้องชัดเจน

2.3.2 ข้อเสียของการจัดเก็บสารพันธุกรรม (DNA) ผู้ต้องขัง

(1) เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน ยังคงมีประเด็นเรื่องระยะเวลาของการจัดเก็บข้อมูลสารพันธุกรรม (DNA) ผู้ต้องขังที่ยังไม่ยุติในหมู่นักวิชาการว่า สมควรกำหนดไว้หรือไม่ เนื่องจากระยะเวลาการจัดเก็บประวัติอาชญากรรมมีผลตลอดชีวิตของผู้กระทำผิดนั้น นานเกินสมควรและอาจทำให้การกลับคืนสู่สังคมของผู้กระทำผิดภายหลังที่ผู้พ้นโทษแล้ว เป็นไปด้วยความยากลำบาก อย่างไรก็ตาม มีการเสนอให้คงระยะเวลาการขึ้นทะเบียนตลอดชีวิตของผู้กระทำผิดไว้เฉพาะผู้ที่กระทำผิดซ้ำซากและผู้กระทำผิดทางเพศที่ร้ายแรง แต่ไม่ควรกำหนดระยะเวลาการจัดเก็บประวัติอาชญากรรมตลอดชีวิตแก่ผู้กระทำผิดที่เป็นเด็ก หรือเยาวชน ในเรื่องนี้ได้เคยมีข้อพิพาทเกิดขึ้นที่สหรัฐอเมริกา คือ กรณีที่นาย Jacob C. ถูกลงโทษจำคุกสามปีสำหรับความผิดทางเพศที่ตนได้ก่อขึ้นขณะที่ตนอายุเพียง 11 ปี แต่จนกระทั่งถึงปัจจุบันนาย Jacob อายุ 29 ปีแล้ว แต่ชื่อของเขายังคงปรากฏอยู่ในทะเบียนอาชญากรรมทางเพศ ผลของทะเบียนประวัติดังกล่าวทำให้ชีวิตภายหลังออกจากเรือนจำของนาย Jacob ไม่เป็นปกติสุขเมื่อภริยาของเขาได้ล่วงรู้เรื่องดังกล่าวจึงขอยก่ากับเขา จึงทำให้มีคนจำนวนไม่น้อยออกมาต่อต้านระบบการขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศในประเทศสหรัฐอเมริกา

(2) การสูญเสียโอกาสทางสังคม โดยเฉพาะการสมัครเข้าทำงานเป็นไปได้ยาก แม้ว่าเขาจะได้รับการปรับปรุงความประพฤติหรือเยียวยาทางจิตใจในขณะที่ถูกขังคุกมาแล้วก็ตาม

(3) ความถูกต้องของข้อมูล ปฏิเสธไม่ได้ว่าเทคโนโลยีที่บันทึกข้อมูลอาจมีความผิดพลาดได้ ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องตรวจสอบความถูกต้องและความทันสมัยของข้อมูลอยู่เสมอ เพราะหากข้อมูลที่เผยแพร่ออกไปไม่ถูกต้องแล้ว ก็มีแต่จะเกิดผลเสียทั้งต่อผู้กระทำผิดเองและต่อสาธารณชน หากปัญหาข้อมูลไม่อาจเชื่อถือได้ ก็ไม่สมควรที่จะคงมีการจัดเก็บ DNA ผู้ต้องขังอีกต่อไป

3. การเก็บสารพันธุกรรม (DNA) ผู้ต้องขังในประเทศไทย

เมื่อปี พ.ศ. 2544 ถึง พ.ศ. 2547 สถาบันนิติเวชวิทยาได้จัดทำโครงการเก็บรวบรวมข้อมูลดีเอ็นเอของผู้ต้องขังทั่วประเทศประมาณ 176 แห่ง โดยเลือกประเภทผู้ต้องขังอายุ 50 ปี ลงมา และตามลักษณะความผิด ปัจจุบันเก็บตัวอย่างได้ประมาณ 10,000 ราย ทั้งนี้ ปัญหา

และอุปสรรคในการดำเนินงาน คือผู้ต้องขังไม่ให้ความร่วมมือในการเก็บตัวอย่าง ต่อมา ปี 2555 สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ได้ขอความร่วมมือกับกรมราชทัณฑ์ในการเข้าจัดทำทะเบียนประวัติและจัดเก็บสารพันธุกรรม (DNA) ผู้ต้องขัง โดยเป็นผู้ต้องขังที่จะได้รับการปล่อยตัว ตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 2 ปี ในทุกฐานความผิด และผู้ต้องขังมีสิทธิจะยินยอมหรือไม่ก็ได้ เพื่อป้องกันปัญหาการร้องเรียนของผู้ต้องขัง ดังนั้น จึงต้องการมีกฎหมายออกมารองรับการเก็บดีเอ็นเอผู้ต้องขัง แม้ว่าเดิมระเบียบราชทัณฑ์กำหนดให้ต้องเก็บหลักฐานบุคคลด้วยการให้พิมพ์ลายนิ้วมือ แต่หลักฐานดังกล่าวมีปัญหาเมื่อต้องเก็บไว้นาน อาจทำให้ลายพิมพ์นิ้วมือจางลง ไม่สามารถนำมาสแกนเพื่อตรวจสอบประวัติอาชญากร หรือต้องการนำไปขยายผลเชื่อมโยงคดี ดังนั้น หากมีกฎหมายรองรับจะไม่เป็นการละเมิดสิทธิผู้ต้องขัง และฐานข้อมูลจากดีเอ็นเอที่เก็บได้อาจช่วยตำรวจปิดคดีเก่าได้ด้วย กรณีตำรวจเก็บดีเอ็นเอได้แต่ไม่ทราบตัวผู้กระทำผิด ดังนั้น จึงต้องมีระบบการดูแลที่ดีและรัดกุมไม่มีการแทรกแซง เพื่อไม่ให้มีการนำข้อมูลเหล่านี้ไปใช้ในทางที่ผิด

นอกจากนี้ การเก็บตัวอย่างดีเอ็นเอผู้ต้องขัง จะต้องมีกรอบเจ้าหน้าที่เรือนจำ เพื่อให้มีความรู้ในการเก็บพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์โดยเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการปราบปรามปัญหาอาชญากรรมในเรือนจำ กรณีตัวอย่าง การตรวจค้นพบโทรศัพท์มือถือหลายเครื่องในเรือนจำ แต่ก็ไม่สามารถหาตัวเจ้าของได้ แต่หากนำมาตรวจดีเอ็นเอและนำมาเปรียบเทียบกับฐานข้อมูลที่เก็บไว้ ก็จะทราบตัวผู้ต้องขังที่เป็นเจ้าของพร้อมดำเนินการกับผู้กระทำผิดตามกฎหมายได้ และการเก็บดีเอ็นเอจะช่วยตรวจสอบตัวตนผู้ต้องขังที่เข้า-ออกเรือนจำว่าเป็นบุคคลเดียวกันหรือไม่ได้อีกด้วย

และเมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2555 ได้มีลงนามบันทึกความร่วมมือระหว่างกระทรวงยุติธรรมไทยกับสำนักงานสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกา (FBI) เพื่อทำระบบฐานข้อมูลสารพันธุกรรม (DNA) โดยโครงการดังกล่าวจะมีสถาบันนิติวิทยาศาสตร์กรมราชทัณฑ์ ร่วมจัดเก็บตัวอย่างจากผู้ต้องขังที่สมัครใจ โดยดีเอ็นเอของผู้ต้องขังจะถูกจัดเก็บในฐานข้อมูลความปลอดภัยของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ ฐานข้อมูลดีเอ็นเอเหล่านี้จะนำมาใช้เปรียบเทียบกับดีเอ็นเอในที่เกิดเหตุอาชญากรรมและรูปแบบสารพันธุกรรมที่พบจะถูกจัดเก็บไว้ในฐานข้อมูลลักษณะเดียวกันโดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับเรื่องดังกล่าวประเทศไทยจำเป็นต้องออกกฎหมายรองรับ และจัดทำงบประมาณในการจัดทำระบบฐานข้อมูลดังกล่าวด้วย ทั้งนี้ โครงการดังกล่าวจะนำระบบฐานข้อมูลดัชนีสารพันธุกรรมรวม (Combined DNA Index System : CODIS) ซึ่งระบบดังกล่าวพัฒนามาจาก

เอฟพีไอมาจับคู่ระหว่างข้อมูลจากฐานข้อมูลดีเอ็นเอกับดีเอ็นเอของผู้ต้องหาและดีเอ็นเอที่พบในสถานที่เกิดเหตุได้อย่างแม่นยำ⁹

4. ประเด็นเรื่องการจับคู่ดีเอ็นเอผู้ต้องขังที่มีต่อสิทธิมนุษยชน

หลายครั้งที่เมื่อมีข่าวอาชญากรรมเกิดขึ้นจากผู้ที่เคยต้องโทษจำคุก ก็มักจะมีเสียงสะท้อนจากประชาชนส่วนใหญ่ว่า ควรจะมีมาตรการลงโทษและป้องกันการกระทำผิดซ้ำ มาตรการการจับคู่ดีเอ็นเอผู้ต้องขังก็เช่นเดียวกันที่อาจได้รับเสียงสนับสนุนจากประชาชน แต่ถ้ามองในอีกด้านจะพบว่าเป็นการกระทบสิทธิมนุษยชนของผู้ต้องขังที่ถูกบังคับใช้มาตรการดังกล่าวนี้หรือไม่

อย่างไรก็ตาม มาตรา 8 แห่งอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนยุโรป ค.ศ. 1950 (Article 8 of the European Convention on Human Rights (ECHR)) ได้บัญญัติรองรับสิทธิส่วนบุคคลและชีวิตครอบครัวซึ่งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของทุกคน นักวิชาการหลายท่านจึงเห็นว่า สิทธิดังกล่าวเป็นสิทธิที่ทุกคนพึงมีทั้งผู้ที่เป็นผู้ต้องขังหรือบุคคลทั่วไป แต่เมื่อนำระบบการจับคู่ดีเอ็นเอผู้ต้องขังมาใช้บังคับทำให้ผู้ต้องขังอาจถูกจำกัดสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานบางประการ เช่น เสรีภาพในการเดินทางหรือสิทธิส่วนบุคคล เนื่องจากชื่อและข้อมูลส่วนบุคคลของตนต้องถูกบันทึกไว้ในระบบและอาจถูกเผยแพร่สู่สาธารณชนทั่วไปได้

คดีที่เป็นตัวอย่างความขัดแย้งระหว่างการขึ้นทะเบียนการจับคู่ดีเอ็นเอกับสิทธิมนุษยชน ได้แก่ คดี S. and Marper v the United Kingdom ประเด็นสำคัญของคดีนี้ คือนาย S ได้รับการปล่อยตัวแล้ว ส่วนคดีของนาย Marper ก็สิ้นสุดลงแล้วเช่นกัน แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมทำลายหลักฐานลายนิ้วมือและผลการตรวจดีเอ็นเอของคนทั้งสองที่ปรากฏบนทะเบียน ศาลสิทธิมนุษยชนยุโรป หรือ European Court of Human Rights (ECtHR) ตัดสินว่า การเก็บหลักฐานทั้งสองชนิดของตำรวจเป็นการละเมิดมาตรา 8 แห่งอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนยุโรป¹⁰ เนื่องจากคดีของคู่ความทั้งสองคนได้สิ้นสุดลงแล้ว ดังนั้น การเก็บหลักฐานของคู่ความดังกล่าวไว้และปรากฏสู่สาธารณชนย่อมเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของคู่ความ

ถึงกระนั้นก็ตาม มิใช่ศาลสิทธิมนุษยชนยุโรปจะตัดสินในแนวทางเดียวกันเสมอไป เพราะเคยมีคดี Bouchacourt v France ซึ่งศาลตัดสินว่า ระยะเวลาการขึ้นทะเบียนขึ้นอยู่กับความร้ายแรงของความผิดทางเพศที่จำเลยได้ก่อขึ้น การขึ้นทะเบียนดังกล่าวจึงไม่ขัดต่อ

⁹ไทยโพสต์, จะเก็บดีเอ็นเอ'นักโทษจัดทำฐานข้อมูลดีเอ็นเอระบุตัวอาชญากร [Online], available URL: <http://www.ryt9.com/s/tpd/1538366>, 2015 (สิงหาคม, 22).

สิทธิมนุษยชนของจำเลย เพราะเมื่อจำเลยพ้นจากความรับผิดชอบแล้วก็ยังสามารถที่จะอุทธรณ์ต่ออัยการเพื่อขอลดรายละเอียดของตนในทะเบียนนั้นออกไปได้ แต่ผลจากคำพิพากษานี้ก็ยังคงมีส่วนใหญ่เห็นว่า การขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศตลอดชีวิตก็ยังไม่สมควรอยู่ดี โดยเฉพาะหากผู้กระทำผิดเป็นเยาวชนและได้รับการปล่อยตัวออกมา เพราะผลจากการขึ้นทะเบียนนั้นจะเป็นตราบาปติดตัวเยาวชนผู้นั้นมิให้ดำเนินชีวิตได้อย่างคนปกติทั่วไปในภายหลังออกจากเรือนจำแล้ว ดังนั้น หากการขึ้นทะเบียนผู้ต้องขังมีกำหนดระยะเวลาที่แน่นอนก็คงไม่ขัดต่อสิทธิมนุษยชนของผู้กระทำผิดเนื่องจากเป็นมาตรการบังคับที่สมควรแก่ความผิดที่ก่ออยู่แล้ว แต่หากระยะเวลาการขึ้นทะเบียนมีผลตลอดชีวิตของผู้กระทำผิดหรือไม่จำกัดระยะเวลาที่แน่นอน ก็เสมือนหนึ่งว่าเข้าข่ายขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชนของผู้กระทำผิดนั้นได้ การกำหนดระยะเวลาการขึ้นทะเบียนผู้ต้องขังจึงสมควรคำนึงถึงปัจจัยหลายๆ อย่างประกอบด้วย ได้แก่ ความรุนแรงของความผิด อายุของผู้กระทำผิด และพฤติกรรมของผู้กระทำผิดทั้งที่อยู่ในเรือนจำและเมื่อพ้นโทษแล้ว

5. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากที่กล่าวมาทั้งหมดเพื่อให้ผู้อ่านเห็นถึงภาพรวมของระบบการจัดเก็บข้อมูลดีเอ็นเอของผู้ต้องขัง ทั้งในด้านบวกและด้านลบ ซึ่งที่น่าสนใจ คือ ระบบการจัดเก็บข้อมูลดีเอ็นเอของผู้ต้องขัง เปรียบเสมือนฐานข้อมูลที่บันทึกประวัติส่วนตัวและข้อมูลอาชญากรรมของผู้กระทำผิดเพื่อกระตุ้นความระมัดระวังและการติดตามความเคลื่อนไหวของผู้กระทำผิดให้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐและประชาชนให้รับรู้ล่วงหน้าได้ อีกทั้งระบบนี้มิใช่มาตรการเพิ่มการลงโทษแก่นักโทษหรือผู้กระทำผิด แต่เป็นมาตรการอีกทางเลือกหนึ่งในการป้องกันการเกิดอาชญากรรมและติดตามตัวผู้กระทำผิดได้รวดเร็วขึ้น ซึ่งอาจช่วยเสริมประสิทธิภาพการทำงานให้แก่กระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศได้

อย่างไรก็ดี ผู้เขียนยังเห็นว่า ระบบการจัดเก็บข้อมูลดีเอ็นเอของผู้ต้องขัง ยังต้องคำนึงถึงข้อจำกัดดังต่อไปนี้

(1) รัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีขอบเขตที่ชัดเจนว่าจะเผยแพร่ข้อมูลของผู้ต้องขังให้แก่หน่วยงานใดหรือบุคคลใดทราบได้บ้าง และต้องกลั่นกรองข้อมูลให้มีความถูกต้องและทันสมัยมากที่สุด รวมทั้งให้คำแนะนำแก่คนในชุมชนหรือคนในครอบครัวของผู้ต้องขัง เกี่ยวกับการเตรียมตัวหรือระมัดระวังตนอย่างถูกวิธี มิใช่เป็นการเพิ่มความหวาดระแวง และต้องเปิดโอกาสให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกระทำผิดแต่ยังมีชื่ออยู่ในระบบฐานข้อมูลดีเอ็นเอได้เข้ามามีส่วนร่วมในสังคม

(2) มีการกำหนดระยะเวลาการเก็บข้อมูลดีเอ็นเอของผู้ต้องขังอย่างเหมาะสม ควรพิจารณาถึงชนิดหรือประเภทของอาชญากรรมที่ผู้ต้องขังได้ก่อขึ้น พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นของผู้ต้องขัง ความเสี่ยงของภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากผู้ต้องขัง ประวัติอาชญากรรมของผู้ต้องขัง รวมถึงอายุของผู้ต้องขัง เพื่อหาระยะเวลาการเก็บข้อมูลที่เหมาะสมกับสถานการณ์ในขณะนั้น และเพื่อป้องกันปัญหาของการละเมิดสิทธิมนุษยชนต่อผู้ต้องขัง

และท้ายที่สุด หลักการที่สำคัญ คือ การหาแนวทางที่เหมาะสมเพื่อหาสมดุลระหว่างความปลอดภัยในข้อมูลส่วนบุคคล ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และสิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลประการหนึ่ง และความมั่นคง ความยุติธรรม และความเท่าเทียมกันอีกประการหนึ่ง

บรรณานุกรม

- กรมราชทัณฑ์. สถิติผู้ต้องราชทัณฑ์ทั่วประเทศ [Online]. Available URL: <http://www.correct.go.th/stat102/display/result.php?date=2015-08-20&Submit=%B5%A1%C5%A7>, 2015 (สิงหาคม 22).
- เดลินิวส์. เผยผลวิจัยระบุปัญหาอาชญากรรมต่อเค้ารุนแรงขึ้น [Online]. Available URL: <http://www.dailynews.co.th/crime/321407>, 2015 (สิงหาคม, 22).
- ไทยโพสต์. จะเก็บดีเอ็นเอ'นักโทษจัดทำฐานข้อมูลดีเอ็นเอระบุตัวอาชญากร [Online]. Available URL: <http://www.ryt9.com/s/tpd/1538366>, 2015 (สิงหาคม, 22).
- วาริรัตน์ รัตนวิบูลย์สม. “การขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศ: พิจารณาในมิติของความร่วมมือระหว่างประเทศ” (Sex offender register in the context of international cooperation) [Online]. Available URL: <http://www.publaw.net/publaw/view.aspx?id=1891>, 2015 (สิงหาคม, 22).
- ASTV ผู้จัดการรายวัน. ผุด! ศูนย์ DNA แห่งชาติยุติธรรมจับมือ “เอพีไอ” [Online]. Available URL: http://www.manager.co.th/daily/viewnews.aspx?News_ID=9550000144340, 2015 (สิงหาคม, 22).
- Kenneth Jost. “DNA databases: Does expanding them threaten civil liberties?” *The CQ Researcher* 9, 20 (May 1999): 449-472.
- Nathan James. “DNA Testing in Criminal Justice: Background, Current Law, Grants, and Issues.” *Congressional Research Service* 2 (December 2012): 2-41.